

Sedat Demir (Turecko)

Prozaik, překladatel, nakladatel, narozen v roce 1975 sto čtyřicet kilometrů na severovýchod od Ankary v osmdesátitisícovém Çankırı. Na Istanbulské univerzitě vystudoval žurnalistiku, léta se živil jako redaktor a překladatel, nakonec založil úspěšné nakladatelství Dedalus, které dnes řídí. Publikuje recenze a povídky v předních tureckých časopisech *Varlık* (Přítomnost), *Kitaplık* (Knih-ovna), *Notos*, *Radikal* či *Cumhuriyet Kitap* (Literární příloha deníku Republika). V roce 2016 vydal povídkovou knížku *Küçük Paris Fena Öksürüyor* (*Malá Paříž ztěžka kašle*) a je autorem obsáhlé studie o Umberto Ecovi.

ukázku přeložil Tomáš Laně

Za všechno mohla Nastassja Kinski

Cüneyt Arkin nebo Bruce Lee? Stiskl stolirovku mezi ukazováčkem a palcem a vymrštil ji do vzduchu. Mince spadla na zem. Kutálela se. Zarazila se o dlažbu. Zastavila se. Padne-li orel, bude to film s Brucem Leem. Když panna, tak řada s Cüneytem Arkinem. Shýbl se. Ulice byla pustá. Rychle schoval minci do kapsy.

Nemusí ji nikdo vidět. Vzal ji z otcovy pokladničky. Rozhlédl se. Každou chvíli ho mohou překvapit kamarádi jeho staršího bratra. Do kina nechodil s ním, ale s nimi.

„Jsi ještě malý, až vyrosteš, můžeš jít sám,“ říkal bratr. Přitom uměl rozvláčně vyprávět Dračí pevnost. Ukázal i pár chvatů. Orlí spár. „Cüneyt Arkin Bruce Leemu natluče,“ říkal bratrovi přemoudře. I Volkanovci se tomu smáli. Odpověď na takový posměch je prostá: opřít se sebejistě o zeď a prohodit: „Když bude chtít.“

Stiskl pěsti. Vypnul hrudí. Napřímil se. S rukama v kapse loudavě stoupal do svahu od Cerrahpaši. Na křižovatce hlavních ulic bylo šest biografů. Projde jeden po druhém. U prvního Bruce Leeho zahučí dovnitř. Vzrušením se mu tajil dech. Zčervenal. Kolem nebylo živáčka. Byla ne děle, lidé jeli na pláž nebo šli na koncert v parku Gülhane. Na Ibrahima z Malatye. Nejlepší bylo, že se neobjevili ani bratrovi kamarádi. Pokud mají peníze, šli do bordelu nebo na kulečník. Co dělají v bordelu?

Nejspíš se objímají s ženskými a jen tak koukají. Nebo si prohlížejí jejich nohy a sahají si na ně. Zvláštní. Nahlédl do prvního. Po jednom filmu Kemala Sunala a Gökhan Güneye. Nejlepší by byla Filiz Akinová, ale její filmy jdou jen v televizi. Odpoví na otázku, jestli Türkan Şorayová nebo Filiz Akinová je vždycky Filiz Akinová. Ta má nejkrásnější obličej na světě. Dál stoupal svahem. Kdyby šel rovně, ale hodně daleko, pak zahrnul doleva a zase šel daleko, určitě by potkal Volkanovce a vylezli by spolu na hradební věž, kde se točil film s Cüneytem Arkinem. Ale padl orel. Druhé a třetí v pořadí jsou kina Touha a Özkan. U vchodu je květinářství. V jednom dávají domácí, ve druhém cizí erotické filmy. Z pasáže byl hned venku. Stačil si všimnout vývěsky před květinářstvím: „Na měsíc květiny neposíláme. Zatím.“ Usmál se. Čtvrté, páté. Než došel k Rudému jablku, zahrnul do ulice vpravo směrem dolů. Na konci ulice to bylo. Kino Mé hnízdečko. To může být právě to, o němž mluvil jeho bratr. Přešel na druhou stranu.

Rozběhl se ke kinu vedle policejní služebny Çinar. Dva filmy najednou. Kočičí dívka. Pěst hněvu. Bruce Lee nemá štávu. Když vešel dovnitř, chtěl se hned vrátit. Musí mluvit jako vždycky. Musí se chovat přirozeně. Zhluboka se nadýchne a překonat trému. Vlhkost, plíseň, cigarety. Ještěže si nevzal krátké kalhoty. Vyrázil k pokladně. Modlil se, aby vypadal větší. Výstupek před pokladnou mu sahal k hrudi. Pokladní kouřila. Strčil ruku do kapsy, vytáhl peníze a podal je ženě. Řekl, že chce lístek. „Uvnitř na mě čeká bratr.“ Všechno šlo jako po drátku. Žena ani nezvedla hlavu. Mrknutím oka utrhla lístek a podala mu ho. Dvojí schodiště po osmi stupních ústilo do haly s jedním křeslem. Biletář klimbal. Dveře do sálu byly dokořán otevřené. Před nimi nedopalky cigaret. Před plátnem přecházelo několik lidí. Sál byl natřískaný. Ve tmě hlava na hlavě. Měl strach. Musí se někam prosmeknout, aby do nikoho nevrazil. Sedadla v první řadě byla prázdná. Sedl si na jedno z nich. Sotva se usadil a na plátně se zrovna žena změnila v jaguára, vyvalil oči, v prasklém potahu na šmátral molitan, slyšel vrzání a uvědomil si, že ho Volkanovci hledají. V sále se kouřilo, cítil to. Díval se široce rozevřenýma očima. Viděl Nastassju Kinski, její laskavou tvář, teplo vrásek jejího obličeje, její teplý pohled, zamžené oči. Je mnohem krásnější než Filiz Akinová. Bylo mu to líto. Na stromě byli tři jaguáři. Za chvíli se z jednoho stane žena. Nastassja. Nahá. Jsou jí vidět prsa a všechno. Kráčí. Vzadu utažený řemen. Biletář upozorňuje chlapa na zadním sedadle, aby se narovnal. Když zhasl reflektor, lidé ve filmu se změnili v jaguáry a začali se požírat. Při pohledu na kusy masa v koupelně, na zemi a v ložnicích mu probíhal mráz po zádech. Před chvílí byla v posteli žena, do rána z ní zbyly jen vlasy. Žádné tělo, jen trochu krve. Byl zmatený. Měl strach. Chytil se opěradel, jak se mu zatočila hlava. Staly se ještě další věci a pak se rozsvítilo. Venku si chlapi zapálili cigarety a procházeli se. Každý na něj koukal. Prosmechl se mezi nimi a vrátil se na své místo. Měl začít film s Brucem Leem. Všichni se tiše usadili na svá místa. Praskot. Byl zvědavý na Cüneyta Arkina. Film začal. Ale nebyl to film s Brucem Leem. Měli před sebou Jackieho Chana. Nelíbilo se mu to. Hned had, hned ropucha, hned tygr. Jackie Chan skákal sem tam a bil lidi, kteří zapálili vesnici. Jackie se nikdy nevyrovná Bruce Leemu. Nemá na něj, je směšný. Kdyby to slovo znal, řekl by umělá. Ujistil se, že je to nuda, a rozhodl se odejít. Jak o tom přemýšlel, plátno ztemnělo. Herci se změnili. Řvali, ale jejich hlasy diváci neslyšeli. Muži, ženy, všichni nazí. Vykulil oči. Oni oči přivírali. Styděl se. Pohledem visel na plátně. Výraz ve tvářích žen nebyl bolestný. Stejně věděl, o co jde. Nejen z toho, co slyšel od bratrových kamarádů, ale i sám od sebe. Byl zmatený, i když to věděl, nemohl odhadnout, že to bude takhle vypadat. Teď měl před sebou něco, co sice před tím věděl, ale neviděl, jenže teď se to tomu podobá i nepodobá. Styděl se za to, co se na plátně děje, a zároveň mu to bylo odporné. V sále to kovově šumělo. Zvedl se, aby se vytratil, ale zalekl se sykotu a padl zpátky na sedadlo. Čekal až se vrátí Jackie Chan. Potom rychle odešel. Do večerního chladu. Pak dlouho seděl na schodech nedaleké banky. Cüneyta Arkina propásl. Vrátil se k nim do ulice a čekal na Volkanovce. Právě se objevili. Alper, Volkan, Salih. Do kina nešli. Uvelebili se na schodech domu Volkanových. To, co v poledne zažil, bude vyprávět za několik měsíců, možná o něco dříve. Teď ne. Smutně poslouchal. Šli na udusané hřiště v Yedikule a hráli zápas. Volkanovci prohráli. Pak je hovor o zápase omrzela a začali se bavit o Fenerbahçe a komisaři Columbovi. Když se opět otevřelo téma Cüneyta Arkina, objevil se na konci ulice jeho bratr. Cüneyt Arkin nebo Bruce Lee? Kdyby se

mu podíval do očí, pochopil by, že šel do kina bez něj. „Co blbnete, volové, zase se bavíte o Cüneytu Arkinovi?“ smál se. Cüneyta Arkina zmlátili. Když to řekl, smál se. „Kavárník Süleyman s kolegou Salihem šli na jeho filmy, pustili se do něj pěstmi a Cüneyta Arkina odvezli do nemocnice. Salih utekl.“ Tomuhle se ale nesmál. „Nevěřím tomu,“ řekl, ale věřil. Dlouho do noci z toho byl smutný. Jeho bratr se nesmál, tvářil se vážně. Když šel spát. Myslel na Filiz Akinovou. Snažil se na ni myslet. Ale už na ni myslet nemohl. Kvůli Nastassje. Znovu viděl její nervózní oči. Byl pohoršený. Vzpomněl si na filmy o karate, kterému nerozuměl, na nahé ženy a muže. Podivná atmosféra v sále. Snažil se myslet na něco jiného. V krku mu vyschlo. Polkl. Bratr ještě nebyl doma. Přetáhl si pokrývku přes hlavu. Tak zmlátili i Cüneyta Arkina. Nikdo ne měl vidět, že brečel. Pevně zavřel oči. Za všechno mohla Nastassja.